

SUPPLEMENTUM

Ad Tractatum

DE ASCENSIONE FILII DEI.

Ecce, Auditores lectissimi, finem laborum Salvatoris Mundi, gloriosumque terminum viae suae, quo nomine illum Sanctus Bernardus appellat: etenim postquam de Caelo in terram pro humana salute descendit, & postquam magnum hoc opus perfectum, hodie die deserit terram in Caelum rediturus, Dies beata qua Caelum, quod tot saeculis clausum fuerat, iterum aperitur, ut aditum prebeat homini Deo victoriam referenti de morte, ac de omnibus inferorum potestatibus. Dies triumphi, cuius pompa, & apparatus respondeat Majestati Regis hujus glorie, ad reparanda opprobria, & ignominias, quas propter amorem nostri subire dignatus est. Dies letitiae, & consolationis: Nobis enim facit, ut & ipsi ingrediamur in eternum hoc regnum, cuius possessionem pro se, simulque pro nobis est aditurus. Ita ut si Dei Filius ceteris in Mysteriis voluerit semper hominum utilitatem eam propria gloria coniungere, nullibi magis suam in hoc ejus consilium eniterit; quia nostra felicitas felicitatem ejus consequitur; quia ascendit in Caelum, ut nos illic trahat; quia illud meritum suis assecutus est, ut nobis preberet jus eo anhelandi; & quia Apostolus videns illum sublevarum, ut eos excitaret spe aliquando eo perveniendi. In hac spe sita est suavissima virtus hujus consolatio, quam hodie die in vobis excitare fert animus ad aspectum Salvatoris ascendens in Caelum. Volo enim vobis locum ostendere, ubi cum illo regaturus sumus, ut ex hoc tempore attollamus cogitationes nostras, & desideria ad beatam sedem illam, ad quam nos expectat. *Aut Sermonum in omnia argumenta.*

Parabola Regis per se ad Regem, qui sibi conquirendam dicitur in Mysterio. Dicitur licet applicationem simul, & veritatem hujus Parabole, quam proposuit Jesus Christus Apostolis suis, principis, qui ab illis in regionem longinquam accipere sibi regnum, & domos, & possessionem pro se, simulque pro nobis est aditurus. Ita ut si Dei Filius ceteris in Mysteriis voluerit semper hominum utilitatem eam propria gloria coniungere, nullibi magis suam in hoc ejus consilium eniterit; quia nostra felicitas felicitatem ejus consequitur; quia ascendit in Caelum, ut nos illic trahat; quia illud meritum suis assecutus est, ut nobis preberet jus eo anhelandi; & quia Apostolus videns illum sublevarum, ut eos excitaret spe aliquando eo perveniendi. In hac spe sita est suavissima virtus hujus consolatio, quam hodie die in vobis excitare fert animus ad aspectum Salvatoris ascendens in Caelum. Volo enim vobis locum ostendere, ubi cum illo regaturus sumus, ut ex hoc tempore attollamus cogitationes nostras, & desideria ad beatam sedem illam, ad quam nos expectat. *Aut Sermonum in omnia argumenta.*

Sanctus Augustinus. Credere placet cum Sancto Augustino, cum hoc Mysterium praeter ceteris sit dignum, vel ut ipse ait spei nostrae Sacramentum, fideles vitae Salvatoris historicos credidisse, ad hanc in nobis virtutem tendimus, satis esse simpliciter, & sine furore dicere. Denique hic homo Deo humilitatis in ortu suo, adeo exagitatus in vita, & tot tantisque contumeliis affectus in morte, ascendit in Caelum, sedes ad dexteram Patris. Utique procul dubio, nihil ultra requiritur, seu ut sublimior in nobis exciteetur idea divinitatis, & gloria Jesu Christi in hoc Mysterio, seu, ut nobis inspirarent equiores sensus humilis confidentiae ad intuitum Capitis hujus ascendens in Caelum, ad locum suum quidem obtinendum, nostrum vero nobis preparandum. *Ex Metallorum Sermonibus T. 6. part. 1.*

Si Jesus Christus ascendit in Caelum, ubi sedet ad dexteram Patris, nonne ascendit, ut nos doceat, se illic ferri, ut debita sibi gloria perfatur? ideoque nobis contendendum esse ad possessionem hujus objecti omnibus cordis nostri votis? & aliud quoddam querere, idem esse ac nihil sperare? Nihil speramus, si dicitur nobis ille ascendere preparaturus se locum, quem destinavit illis; nonne hoc nobis dicitur, ut intelligamus, quae jura nobis conferat ad hanc gloriam, quin spem abieciamus illam indispicendi? Desperamus? Denique si queritur eo, quod non scilicet ab illo quo vadat, cum jamjam ascenditur; nonne queritur, ut admoneamur, spem suam regulas habere? quibusdam legibus obnoxiam esse, citra, vel ultra quae esse indiscreta, & nos nequaquam speremus? *Fructus sperantem? Ibidem.*

Nullus unquam fuit triumphus, immo neque esse potest gloriosior, magnificentior, augustior illo Salvatoris Mundi in ipso ad Caelum Ascensione. Triumphus nomine intelligitur caeremonia quaedam, vel sollemnitatis initiata ad victorie exercitum ducentem condecorandam, in eo posita ut insigni pompa in Regni alicujus Metropolim ingreditur. Triumphator lauro redimitus, Senatu praeunte, curru infidens inter civium plausus invehedatur, qui obviam euntes

triumphanti lauro epineis victorias illius celebrabant. Hac in re sita erat celebratis ista, quae in victoris honorem haberi consueverat: celebratis qui obstreperant captivorum ejulatus, & lacrimae, qui ferreis onuli vinculis praecedebant currus, & qui gemibus suis hilares letantium voces interpellabant. Imperfectissima imago, & indigna triumpho Jesu Christi, & ideo, quae de gloria ipsius esse nobis habenda. Si meritum, & gloria victoria pendet a qualitate, & viribus potestatum, quae videtur fuerint; quae gloriosior victoria ea, quam retulit Dei Filius de praefatis inferni, ac de ipsa morte, cui omnes homines subditi erant, & cuius omnes homines, quicumque tandem essent, Principes, Reges, Imperatores, Victores erant captivi? *Paen. Graeser in Ascensu romo 4.*

Victor inferorum, & mortis hoste triumpho invenitur, non quidem in Provincia, vel peculiari Regni alicujus metropolim, sed in Caelum usque ad Dei ipsius thronum. Neque ligneo, vel auro invehitur curru, quod vel homines, vel bruta trahant; sed ascendit de terra Virtute sua; & pro curru, & solio insidet nebulae consueti, mirabili, & omnium oculorum lucem perstringenti. Sed qualis comitatus, o Deus! Omnes Sancti Patriarchae; quot Reges pii; quae Electorum caetera ab ipsa Mundi creatione habentis expectantium in Lybmo victoriam Liberatoris sui, & Messis adventum, mortem, & resurrectionem, ut de carcere suo egredere tur in libertatem, & vindicem suum in gloriam ipsius committantur! Quam pura, hilaritate alacritas in tota hac affectuum phalange, quo fulgentissimus triumphantis curru stipatur! Quam gaudii universalis concentus! qui grati animi sensus divinum hunc triumphatorem non excipiant! Caelum omne obviam occurrit illi; omnes beati Spiritus, & quidquid Caelum Dei Aulam constituit, festo ad illum exsurgendum, adorandum, & pro Imperatore, ac Rege suo cognoscendum, effundit, neque clamare cessat: *Sublevari in throno, & Agni, & honoris, & honoris, & gloria, & possessio in saecula saeculorum.* *(Act. 7.) Ibidem.*

Gloriosa in Caelum Salvatoris Ascensio, non solum admirationis Mysterium est, sed actionis etiam, & praecox. Dei Filius deserit terram, & nos docet factu, Caelum unicum nobis esse patriam, & nos in terris atque in exiliis loco immorari. Nolentes igitur hic debemus respicere tamquam viatores, & alienigenas. Cum enim Jesus Christus in Caelum ascendit, sedetque ad dexteram Patris sui, dicebat Sanctus Paulus ad Colossenses, volumus de terra avellere debetis, ut in Caelum dimittatur contentat. Hinc ostendit debet terrenarum rerum omnium fastidium; hinc contemptum earum rerum omnium, quae nos alliciunt, quae in Mundo nitunt, quae oculos nostros perstrunt, ut bona, honores, dignitates, prima subfella, optima hereditates, quid vobis solidi inest, quod valeat explere animum, quem Deus unus replere potest? In Mundo omnia sunt intra nihilum, in Caelo tantum licet nobis veram gloriam, nostraque felicitatem invenire *Ibidem.*

Sicut aquila procedens ad volandum pulvis suos, & super eos volantis, expulsi alios suos; Jesus Christus in Caelum ascendens est haec aquila, de qua loquitur Spiritus sanctus, nos invitans, ut illum in hac gloria via sequamur. Ubi noster thesaurus est, aequum est, ut ibi cor quoque nostrum adsit. Cum Dei Filius sit Caput nostrum, nos illius membra sumus: igitur respicere debemus statum separationis ab ipso, tamquam statum nobis violentum. Venit Dei servus, verus fidelis in sequentibus Salvatoris nostri vestigiis patienter vivit tempore mansiosus fuit super terram, & hilariter mortis suae prospexit horam, eumque impatienter expectat. Jesus Christus noster dux est, primus incedit, praecipit, ut sequamur vestigia sua; aliam quamquamque viam arripere, errare est. Divinus hic Salvator omnes itineris lumpsus erogavit: gloria, cuius hodie die possessionem adit, hereditas est, quam nobis servat. Sed ut ad eandem gloriam perveniamus, haec nobis per meritum adquirenda est, & ad eam promerendam, patientiam est. Quapropter Sanctus Paulus dixit. *Adimpleo ea, quae desunt passionum Christi in carne mea.* *(Coloss. 1.)* videlicet adimpleo ea, quae Deus vult me pati propter amorem suum, & peccatorum meorum satisfactionem, ut pervenire valeam ad gloriam, quam ille mihi suis passionibus promeruit. Quis igitur audeat ad gloriam contendere, quin patiatur? Quotidie propter mundum sustinemus, vigilias, labores, repullas: nihil remissius demmodo nitamur, & nominis celebratam nobis comparemus. Sed o Deus que remuneratio! & propter Caelum pati detrahimus, quamvis Dei ipsius possessio pretium sit passionum nostrarum? *Paen. Graeser in Ascensu, & hinc quidam auctor.*

In gloria Ascensione Filii Dei, nobis re adhuc integra cognoscendum est terminus ad quem nobis est contendendum, Caelum videlicet. Extrema illa die, qua tandem terram relinquere constituerat, omnes coegit Discipulos suos, voluitque, ut omnes illum viderent ex hoc mundo abeuntem, & ascendentem ad Patrem suum. Quid illis significatur erat hoc factum? Praecipuus ejus finis erat illos de magna hac veritate persuadere; nempe postquam certum annorum numerum in hac vita mortali transigimus, statim nostrum in Caelo absolverendum esse, & ex hoc etiam praesenti tempore illic omnes cogita-

Honorificus comitatus Salvatoris in Ascensione, Honores quibus, qui illi deferuntur.

Salvator per suam in Caelum Ascensionem ostendit, quam sit patriam nostram.

Dei Filius in Caelum ascendens, nos invitans, ut illum in hac gloria via sequamur.

J. C. per Ascensionem suam efficit, ut ordinem caeteri ordinis gratia.

Salvator voluit Apostolos suos testes esse Ascensionis suae ut intelligerent, quam illi gloria esset speranda.

gitationes, ac spes nostras esse convertendas. Ad id frequentia illis tradiderat dogmata, verumtamen non nisi leviter hoc illis perflatum esse videbatur; ideoque illos habere voluit testes Ascensionis suae, ac illis impendantibus ad caelestem illam essentibus mansionem, ad quam illos vocabat. Ad hoc spectaculum omnia eorum dubia evanuerunt. Quidquid illis dixerat de Regno Dei, alte in eorum memoria mansit infixum; scilicet hoc regnum vere patriam esse illius; definitas esse eorum singulas sedes, & se illic ire ad eas preparandas. Sibi praecedens esse quatenus capiti; illos vero, quatenus membra deinceps subsecuturos: ideoque se illos in terra relinquere tamquam in loco transitus, ubi sese respicere debent tamquam advenas, & inquilinos. Haec omnes cogitationes in ipsis excitatae sunt; eosque ita affecerunt, ut illi perfectum Mundi contentum conceperint, in posterum nihil unquam collicite quaesiverint, nisi ea quae ad vitam alteram spectant, cujus certissimum pignus habebant in Domini sui & Institutoris persona. Haec omnia non ad nos minus, quam ad illos pertinent, & quidquid illis Salvator promittit, hoc nobis quoque pollicetur. In Caelum igitur omnis spes, & expectatio nostra debet contendere, neque alius est terminus, quam nobis proponere debeamus. *Paen. Bonaldone in Spiritualibus recessibus.*

Quam sollicitudinem, quem ardorem testatus non est Mundi Salvator in Regem suum redeundi! Quas ideas non adhibuit ille Apollolis suis, illos ad discendum disponens, & consolatus illos de iactura, quam erant futuri visibilibus ejusdem personae. Representabat illis caelestem hanc beatitudinem, tamquam immutabilem requiem, ubi immunes erant futuri ab omnibus turbis, & malis vitae hujus; tamquam eternam gloriam, quam nullus calus, nulla mutatio illis eriperet poterat, tamquam congeriem bonorum omnium, ubi nihil illis esset defuturum, & ubi penitus erant saturandi. Fidei consuetudo est, ipsa die, quae ab illis discessit, iterum illis has cogitationes impressisse, eisque inflata promissa sua confirmasse; ita ut postquam nubes lucida ligna eorum surripuit oculis, perstrinxerit adhuc in monte, non valentes oculos a Caelo amovere, neque in terram demittere: Adeo capiti erant specie beatae illius mansionis, quam nondum videbant, cuius tamen repletam habebant mentem, & quae illis cura sui dignissima videbatur. *Paen. Bonaldone in recessibus spiritualibus.*

Hodie tantum die, Sanctus Augustinus inquit, inter humana naturam, & verbum perfecta adfert iurium, & gloriae communicatio; hodie tantum cognoscere possumus in una, eademque persona Dei, hominifera simul Sacramenta; naturam divinam, quae attollit ad altissimum Calorum fastigium humanam; & naturam humanam, quae in Caelum a divina subleata sedet ad dexteram Dei. Utraque contulerunt, ut subicerent Salvatore supplicis non ipsi debitis; utraque hodie confluent ad illum extollendum in eum honoris locum, qui illi debetur. Si Deus tantum fuisset, sese subjicere non potuisset; si fuisset homo tantum, non potuisset ascendere. Humanitas dederat Divinitati corpus mortale, & passibile; cumque Divinitas illi per resurrectionem dederit corpus immortale, & impassibile humanitati, coegit Caelos, ut sese inclinarent illum triumphatorem excurrere. Ecce, Christiani, quid post Sanctum Paulum, loco gloriae Jesu Christi confirmationem, post Sanctum Bernardum terminum laborum, atque itinerum ejus, post Sanctum Augustinum remunerationem humilitationem, & dolorum ejus; post Sanctum Justinum, Anthonium, Sanctum Leonem, Patresque ipsius, & ut illi docent, generale, & decretorium responsum in omnibus, quae ego inimici in eum objicere poterunt. Mentem eorum quam divino assequimini. *Elegia Sanctorum. Tomo 2.*

Ordinem hanc divina instituit sapientia in natura, ut omnia suum ordinem teneant juxta essentiae suae dignitatem. Ita in Mundo collocavit Caelos super terram, spiritum supra corpus, Angelum super hominem: verum hanc etiam normam servat ad unguem ejus iustitia in remunerationibus suis, efficitque, ut naturae ordo cedat ordini gratiae, & conditionis privilegium merito virtutis. Quapropter mirari non debetis, si Deus ad ostendendum magnificentiam suam in remunerandis meritis humanitatis Sanctae Domini, hodie die terram super Caelum attollit, & corpus super omnes Spiritus; & demum si collocat hominem ad dexteram Dei; ordo naturae cedit ordini iustitiae in remunerando maximam humilitationem omnium, quae unquam exiterint altissimo gloriae gradu, & Salvatoris exinanitionem usque ad terram centrum per illius exaltationem ad altissimum Calorum fastigium: *Ascendit super omnes Caelos.* *Aut Sermonum in omnia argumenta.*

Equidem scio haec Apostoli verba Crucem fingere quibusdam Theologis, quinam sit locus hic adeo elevatus, quia intra Mundi hujus ambitum contineri nequaquam posse videtur; & Sanctus Thomas credit, hunc re vera esse super Caelos omnes in infinitis spatii, quae Dei solum immoderate repleta sunt, & quae sub pedibus substrata habent altissimum Empyreum superficiem, & quidquid in universo continetur. Ita ille, qui per prodigium abiectionis, & humilitatis non invenitur in terra, ubi caput reclinarat, *Filius hominis non habet ubi caput reclinet, mo-* *Henry Bibl. Com. Theol. de Mystr. Tom. IV.*

do per excessum gloriae non inveniat locum in Caelo, qui satis digne illum recipiat. Opus est, ut solum ejus sit supra naturam omnem positum, ut nihil magnitudinem ejus coarctet; & mundo capere non valente lucem Majestatis ipsius, omnia creata pedibus illius subiciantur. *Idem.*

De Deo, quem colimus, nequaquam idem sentiendum est, ac de victoribus, quos illi idem sentiendum est, Licet solus Dei Filius victoriam retulerit, & solus dimicaverit, voluit tamen homines esse felices gloriae suae confortes. Licet solus Dei Filius victoriam retulerit, & solus dimicaverit, voluit tamen homines esse felices gloriae suae confortes. Licet solus Dei Filius victoriam retulerit, & solus dimicaverit, voluit tamen homines esse felices gloriae suae confortes.

Poterant discipuli otiosi esse, & nullo in discrimine habere adeo magnificentiam apothosium, in qua Caelum, terra, limbus, veteris, novaeque legis iusti, Angeli, & homines, viventes, & mortui, Ecclesia, & Synagoga simul confenserant ad commendandam divini triumphum divinitatem? Verum est illos, ubi cogitabant, se non amplius villos esse adeo bonum Magistrum, cuius aspectus tota erat eorum consolatio, ac vis, inter aeternas ex illi sui, acri dolore percipios, exclamasse: Quam est iactura nostra, Deus cordium nostrorum, cum tui iacturam facimus! Sed ubi revocant in mentem suavisissima illa, quae ipsis dixerat verba, se in sensibilibus praesentia sua locum illis preparaturum esse in Caelis sedem, ubi satis abunde abundantiae suae iactura refarciretur: cum reminiscerentur, illum distinxit Magdalene, *Vade ad fratres meos, & dic eis: Ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum.* *(Joan. 20.) Elegia Sanctorum. Tomo 2.*

Ex his novissimis verbis totum desumi potest Sermonis unius argumentum. Jesus Christus ascendit ad Patrem suum; hoc efficit gloriae ipsius consumationem. Jesus ascendit ad patrem nostrum, hoc efficit nostrae felicitatis argumentum. Jesus Christus ascendit ad Patrem suum, & triumphum illius pulchritudinem admiramus; Jesus Christus ascendit ad Patrem nostrum, & letitiam de Privilegiis redemptionis nostrae. Ascendit ad Patrem suum ad sibi debitam mercedem recipiendam, *Ascendo ad Patrem meum.* Ascendit ad Patrem nostrum, ut nos debitum nobis prepararet locum; *& ad Patrem vestrum.* Ascendit ad Patrem suum, quia quidquid est Patris sui, suum est; ascendit ad Patrem nostrum, quia vult nos esse, ubi ipse est, cum Patre suo. *Ibidem.*

Quid igitur hic facimus, & concludit Sanctus Cyprianus, quis nostrum quaerit in Caelo beatitudinem, quam invenire non potest in terra? Quis suis votis praevortet diem obitum sui, & non cupiet quam citius tanta fuit felicitate? Jam sumus in Caelo ex quadam parte nostri; & inde expectamus Salvatore nostrum, qui auferat a corpore nostro haemilem formam, quam gerit, ut illi aliam, suam videlicet gloriae, communitur. Hoc se facturum recipit, hoc pro nobis petit a Patre suo; ipse etiam dixit, se velle, ut ibi essemus, ubi ipse est, ibique essemus cum ipso. Quam ergo nostra caecitas eset, ac infidelitas, si cum in Mundo adeo sumus calamitosi, ut sumus, huic etiam adherere velimus? *Ex Elegia Sanctorum.*

Esto, Sanctus Cyprianus ait, illi, quos Mundus seductor amat, ac diligit, quos inani luce perstringit, quos promissionibus illicet, quos obcaecat honoribus, & inebriat voluptatibus; & mundo emergere vereantur; esto, hi sibi diuturna efficere velint tabernacula, & vult autem, quos hic Mundus odit, & qui vicium illum odio persequi debetis, quid habetis, quod vobis possit auferre? & cur non potius sequimini Jesum Christum qui vos redemit, & amat? Ut ita vere sitis affecti, vosmet tollite versus beatas sedes illas, ubi regnat, & fidei vestrae magitudine suffulsi praesto estote his omnibus, quae vobis illi imperare placuerit. Ostendit affectus vestros cum fide vestra consentire, & cor vestrum cum ore; & petentes quotidie, *Adveniat regnum tuum, jam vos velle ibi esse cum illo.* *Idem.*

Excute ex animabus vestris mortis timorem; cogitate beatam aeternitatem, quae illum subsequitur; quae cogitatio vos semper occupare deberet, sed quae magis adhuc vobis praesens esse deberet diebus tumultus, ac procella, quibus circumdandique obidemini in miseri hujus Mundi lapsu; ut memoria eorum, quae jam passis estis, & longe graviorum, quae imminet, praesidio, efficiant, ut maximum vos lucrum facturos arbitremini, si quanto citius hinc egrediamini. Si dovetis, in qua manetis, proximum minitaretur interitum; si praevultate fatisceret, murique circumdandique crebris hiatus ruinam intendant, quanta festinatione, & cura inde proprie conaremini. Vel si in mari furens debacharetur procella, *quae*

Licet solus Dei Filius victoriam retulerit, & solus dimicaverit, voluit tamen homines esse felices gloriae suae confortes.

Sententia S. Cypriani de Ascensione.

Caeli Mundi seductores metuent, ne honores, & voluptates, & opes amittant, non ita veri christiani regni caelorum heredes.

Idem sequitur argumentum.

que nam in qua estis in seipsum illud videtur. sua brachiorum contentione, quae sedulitate portum assequi audierunt? Talis hodierna die est miser mundi hujus status. Vetus est edificium fatiscens, & undique ruinam trahens, & aere inde avellitis corda vestra, ne sub illius lapsu pereatis? Neque humiles Deo gratias agitis, eo quod vobis ostendit in Calo portum, ubi in aeternum in tuto versabimini? Munda seductor, incondantes, & perfida creatura, nullo mihi ultra eritis in petra. Voluptates, honores, ludi, solatia, societas, convivia, pompae, divitiae terrae hujus, non eritis mihi, nisi fardes, ac stercora, ut lucrari possim Jesu Christo, & post exitum vitae meae ibi sim, ubi ille est. Accedite humiliter, pauperes, morbi, afflictiones, injuriae, persecutiones, mortificationes ultionez, & illatz, & Crucis Dei mei. Ego vos ex toto corde amplector, certus, vos utissimas esse in Calum vias, ad quod unice contendit, & ubi me operitur Salvator amabilis, qui mihi sedem paraturus illuc ascendit. *Ibidem.*

Cur dicitur ascendit Jesus Christus, nisi quod descendit ad inferos partes terra? *Quid autem ascendit: quid est, nisi quia & descendit primum in inferiores partes terra?* Deus nequaquam ascendit in Calum, perinde ac ibi nunquam fuisset; sed illic ascendit, quippe qui inde descendit. Descendit hic factus fuisset per Incarnationem; etenim cum dicitur illum de Calo in terram descendisse, hoc est unigenitum Dei, quem Angeli vident in Calo in splendoribus Divinitatis ejus, humanam in terris assumpsisse naturam, ut videretur, & audiretur ab hominibus, atque ut per passiones suas salvas faceret, non cessavit ille, quo minus esset adhuc in Calo; nam quatenus Deus est ubique, & replet omnia. Ascendit igitur, postquam descendit ad inferos, nam, ut Patres inquit, Antea Sanctiorum, quas illuc relexerat, in Calum ingredi minime poterat, nisi illis viam parafaceret. Igitur ille ipse, qui descendit idem est ac ille, qui ascendit. Quamvis enim in Jesu Christo duplicem concipiatur naturam, divinam videlicet, quia Deus est, & humanam, quia homo est, tamen in se unum habet personam, divinam sane. Hae igitur descendit per humanitatem, quam in sua assumpsit Incarnatione, & hae ipsa hanc eandem exiit humanitatem de terra in Calum per Ascensionem. Hae igitur humanitas non fuerat amplius in Calo ante Incarnationem, & hae eadem elevavit hanc eandem humanitatem de terra in Calum per Ascensionem. *Tournefort in anno Christiano tomo 12.*

Ascendit super Calum Cali, *(ad Philipp. 3.)* hoc est super Calum verticem, ubi super omnia creata sublatu est. Illic ascendit, ut repleteret omnia, quemadmodum inquit Apostolus, ut repleteret figuras omnes, ut repleteret quidquid de illo praedixerat Moyses, Propheta, ac Psalmista; ut omnes homines suis beneficiis cumularet, ut locos omnes repleteret monumentis potentiae, & magnitudinis suae; ut repararet ruinas, quas in caelesti Jerusalem rebellium Angelorum lapsus pepererat. Magna illa in terris miracula fuerat operatus; super aquas inceserat, de inferis triumphaverat; aequilissimum erat, ut in Calum ibi regnaretur confunderet; ut auditus ejus nomine omne genu flecteretur caelestium, terrestrium, & inferorum, & omnis lingua confiteretur, Jesum Christum esse in gloria Patris sui. *Ibidem.*

Jesus Christus non evanuit repente, neque calculeum fessellit oculos Discipulorum suorum, qui centum erant & viginti; sed paulatim ascendit viribus propriis, quod ad id open aliud indigere. Voluit se ab omnis ascendentem videri, ne hoc miraculum in dubium posset revocari, & sicuti omnia omnino persuaum erat de veritate Resurrectionis hujus propter frequentes illius apparitiones, & familiaria colloquia; voluit etiam ut omnes testes essent oculati gloriosae Ascensionis suae, & complementum earum recant omnia, quas illi praedixerat, & quarum memoriam subinde in illis exciterat. Videlicet quod cum de Calo descendisset in terram, sibi abundum esse de terra, ut in Calum revertetur. *Exivit a Patre*, & abibat illis, & *veni in Mundum*; iterum *relinquit Mundum*, & *vado ad Patrem*. *(Joann. 16.)* Hae pauca verba, quemadmodum alibi dictum est, completuntur praecipua fidei nostrae articulos de persona Filii Dei. Aeternam illius generationem; *Exivit a Patre*; ejus Incarnationem; *veni in Mundum*; triumphalem Resurrectionem; & gloriosam Ascensionem; *vado ad Patrem*. Profecto cum nihil ultra illam retineret in terra, momento Calos omnes penetravit, & tamquam Unigenitus Dei sederat ad dexteram Patris eodem in folio, ubi sanctae Humanitati suae omniae gloriae plenitudinem communicavit. *P. Croiset in Ascensione tom. 4.*

Ratio ferventer amplectendi quidquid molerius est in Christiana Religione, est cogitare Calum, quo Dei Filius nos invitat hac die; tunc enim evanescit, quidquid nobis negotium faciebat in officiorum nostrorum exercitatione; tunc omnes dissipantur difficultates, quae nos in virtutis via prepediunt; tunc horrens imago illa, quae nobis proponitur, poenitentiae, mortificationis, austeritatum, quae ad ignaviam nostram excusandam inservit, sensim tollitur, ac tandem nihil est, quod grave, duramque videatur cogitantium magnam illud bonum, quod momentanei laboris primum futurum

est. Momentaneum, & leve tribulationum aeternam gloriae pondus operatur in nobis. *(1. ad Cor. 4.)* *Auger Sermonum in omnia argumenta.*

Cum Ascensio Filii Dei novissimum sit Mysteriorum ejus, eorum etiam signum est. Jesus Christus mortuus est pro nostra redemptione, & propter nostram justificationem resurrexit; & propter glorificationem nostram ascendit in Calum. Ascendit illuc ut nobis ibi sedes pararet, quemadmodum dixerat Apostolis suis: *Vado parare vobis locum*. Ipse in Calum tunc natura nostra primitias tamquam primogenitus in multis fratribus; & primus adit omnium caelestis hereditatis possessionem, ut ejusdem caeteros participes faceret. Patriarchae, Prophetae, Justique omnes veteris Testamenti, illum triumphalem comitatur ad gloriam; quippe qui primi ad gloriam praedestinati fuerunt; sed Nova legis Sancti subsequuntur gloriosum hoc agmen, & nos quodammodo regnamus in Calo, ubi natura nostrae portio regnat cum Jesu Christo, ut Sanctus Maximus inquit. Divinus hic Samsen ubi tenebrosas inferorum, & mortis portas confregit, detulit illas in montes futuras aeternum suae victoriae trophaeum. Sed Caput sine membris suis esse non decet, ut Jesu Christi felicitati nonnulli deesset, si solus esset in gloria. Pertulit velerat sua in Calum, ut nostrae redemptionis pretium semper oberfatur oculis Patris aeterni Caelestis Regni portas semper referat tenet. *Abbas du Jarry.*

Quamvis Dei Filius non habuisset tot oculos Ascensionis lux testes, quod illis erant Discipuli, qui in Olivivarum Monte congregati illum intensus subspecti sunt oculis, donec nubec, quae ipsum involvit, illis fessellit; nunquid ratio nostra non consentiunt cum fide in his credendis; quae credit Ecclesia? Sacram hoc Corpus, vicitima; & hostia expiatoris immolata propter salutem hominum, quomodo evanuit, nisi per Ascensionem, quae celebratur hodie? Primorum fidelium pietas subsistere potest ex tyrannorum rabie Reliquias, & ossa tot Martyrum populorum veneratio nisi exposita & caput sacrum eorum, ex quo tantam receperunt gloriam; si in sepulchri qualiter permansisset? Imago haec potest non occurrere spiritui, qui tota ratio repugnet? *Ibidem.*

Nescio, Auditors, quo pacto adimpleri possit oraculum hoc, quod prodicit olim ex ore Domini, tunc inter homines viventis, fore ut si semel exaltatus fuerit de terra, & in Calum ascenderit, ille omnia ad se pertraheret. *(Joann. 12.)* Si exaltatus fuerit a terra, omnia traham ad me ipsum. Equidem video caetera creata cedere illius potestati; calos, terram, sydera, & elementa simul aliquid conferre ad pompam triumphi ejus; sed quod illi magis conferre possit, & illi esse antiquius, videlicet cor hominis non sequitur ipsum, & nihilominus opus est ut de hoc agat triumphum, quamquam tot vinculis alligatum terrae adhareat; nimis est repere in pulvere, corda nostra facta non sunt pro rebus ita abjectis, & atque contempribilibus; extollamus illa in Calum, ubi Dei Filius nos praesolat. Sed ad ingentem conatum hunc exercendum opus est, ut in Mundi Salvator nos trahat: *Traho nos post me, curramus*. *(Matth. 23.)* Immanis profecto facinus est pondus peccatorum nostrorum; alterum vero est pondus corporis nostri corruptibilis, quod praegravat animam, prohibeque, ne in Calum suas cogitationes attollat, & vota. Sed cum ejus Propheta testetur illum ascendentem in Calum captivam duxisse captivitate, orandum est, ut fadem praestet, obsecrandumque ut suam erga nos promissionem adimpleat, ac vim nobis praebet infringendi vincula, quae nos in captivitate detinent, videlicet nostras cupiditates, inordinata desideria, pravos habitus, qui efficiunt, ut tandem in turpi ac misera captivitate detineamur, *Traho nos post te, curramus*. Ite dicitur: *Hominum Salvator trahet nos ad te*, & curremus, vel potius volabimus ardentibus votis, viva spe, ferventi caritate; & quo? eo, quo nos tua evocat gratia, tua nos manet gloria, tua nobis coramam elargiri vult misericordia, verbo, in Calum, beatissime aeternitatem. *Autor sermorum in omnia argumenta.*

Hortatur nos Sanctus Paulus Apostolus, non solum ut patienter tribulationes sustineamus, sed ut vivamus semper in laetitia sperantes nos in Calum ituros: *Spe gaudentes*, cujus consilii nobis praebet exemplum, ubi ait: *Superabundo gaudio in omni tribulatione nostra*. *(2. Corin. 12.)* Quin vincat moerore in tribulationibus, quibus exagitor, quodammodo vincor copia interiorum consolationum, quas mihi Deus elargitur, & cor meum satis magnum non est, ut capere valeat exultantis laetitia motus. Quid enim eiere poterat in Apostolo sensus adeo naturae oppositus, nisi vivens, & animata hae beatitudo aeternitatis imago, quae semper quidem ob oculos illius versabatur, sed quae nunquam eadem erat, quam in tribulatione praesentior? *Abbas du Jarry.*

Ecce magnum, & verum spei nostrae obiectum, inquit Richardus de Sancto Victore. Alii, quoad ipsi placuerit in Mundo cretant, ibi peritulis contrahant affinitates; honorum splendore collocant; & primos occupare festinant recubitus; ego vero, qui ficio ibi Jesum Christum non esse, & ipsum velle me esse, ubi ipse est; non aliam sedem opto, nisi Calum; non aliam sedas, nisi cum Deo, non aliam munus nisi beneficendi illi; neque locum nisi quem ipse mihi ostendit: *Quam dilice tabernacula tua Domine*

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei ex
Ricardo de
Videtur
verum est,
in omni
tribulatione
spei nostrae.

ascensio filii dei
est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei
est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei
est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

ascensio filii dei est triam-
dum domitorum
obitus & sed-
ternitas est.

